

Μια χαραμάδα
στο κλειστό παράθυρο
να χίνει δύναμη ζωής

Συλλογικό Κείμενο

Σχολική χρονιά 2023 - 2024

Στίχοι και σκέψεις αυτόματης γραφής από κάθε Βιωματικό
Ποιητικό Εργαστήριο συνθέτουν το ακόλουθο κείμενο

Από αύριο τα σφάλματά μας θα γίνουν δύναμη και φως

Λίγο προτού υπογράψω το Συμβόλαιο
μού σέρβιραν σε μία κούπα πήλινη το σσάι
Μη μου μιλάς με μυστικά
Ηχογραφώ

*Ηχογραφώ το 17χρονο το παλικάρι που κράτησε στο στήθος του σφραγισμένο το
γράμμα της αγαπημένης του την ώρα ακριβώς που έπεφτε. Το 17χρονο κορίτσι
που φύλαξε στο μπαούλο της το γράμμα που δεν παρέλαβε κανείς.*

Χτύπησε το τηλέφωνο
«Να τους φοβάσαι τους ληστές»
τον άκουσα να λέει
Εκείνη τη μέρα, μετά το πρώτο και το δεύτερο κύμα
χρέωσαν την αλμύρα, χρέωσαν τις επισκέψεις

*Άραγε θα χιονίζει σήμερα στην Καρπασία;
Από μνήμη και μόνο οδηγούμαι στο παιδικό μου δωμάτιο. Το μόνο που υπάρχει
είναι η πράσινη κουρτίνα που είχα παιδί στο παράθυρο δίπλα από το κρεβάτι μου.
Η μνήμη οδηγεί το συναίσθημα.*

Τα βράδια δεν κοιμάμαι
Αναρωτιέμαι σε ποιον θα δώσω τον λογαριασμό
πόσοι και πόσοι χάθηκαν για ένα λάθος
πόσοι και πόσοι έχουν αγνοηθεί και πόσοι άλλοι έχουν ξεχαστεί;

*Θα σας πω ένα παραμύθι αληθινό.
Απόγευμα Κυριακή στις γειτονιές με τους λαλέδες, η αρχοντοπούλα τάζει τα
χελιδόνια της Καντάρας και κένταγε ένα - ένα τα προικιά της. Σαν αστραπή κτύ-
πησε το βαρόμετρο, ο Ιούλιος πύρινος, η φωτογραφία έπεσε στο κενό, το νυφικό
πάγωσε στον καθρέφτη.*

Από τότε, σερβίρω καφέ μόνο στην πράσινη γραμμή
Κάθε πρωί ισιώνω τη σημαία στο φυλάκιο

Θα γυρίσουν όμως γιαγιά Βικτώρια

Τα όνειρα θα γυρίσουν φουσκωμένο ποτάμι
γιατί αυτά κολυμπάνε σε καράβια, πολλά καράβια

Ναι παιδιά μου, θα γυρίσουν

Οι μυλόπετρες θα αλέσουν τον χρόνο
Κυθρέα, Μπέλλα Πάις, Λευκωσία
Θα πιούμε τον καφέ μας στα σκαλιά του Άη - Λια

*Κύριε, πού να 'ναι άραγε ο μικρός μου αδερφός;
Θα χορεύει ακόμη στη βροχή; Θα κρατάει το μαντήλι που του σιδέρωσε η μαμά
με τα αρχικά του; Του είχε μεγάλη αδυναμία η μαμά.*

Η μνήμη κινούμενη ρόδα σκοινοβατεί και ακροβατεί
Οι πινακίδες ακόμα εκεί
Προς
Ζώδια, Γιαλούσα, Καραβά

*Αν ήμουνα πουλί θα σταματούσα να κελαηδώ και θα ντρεπόμουν για την κατά-
ντια των ανθρώπων.
Γεννήθηκα σε ένα ακρογιάλι σε μια άλλη εποχή και ξύπνησα στο αντίσκηνο.
Έφυγα χαράματα σε ψεύτικους ωκεανούς, σε σπίτια δανεικά.*

Βρέθηκα πάλι να κάθομαι σε έναν βράχο αιχμηρό
Με το ίδιο χακί μπερέ
Μπροστά ο Πενταδάχτυλος
πίσω το σπίτι, η μάνα μου, τα ζωντανά
Μύρτου, Γερόλακκος και Γαστριά
Δεν είναι μόνο ονόματα
είναι η αλήθεια, ο πόνος, η καρδιά

Στο εξώφυλλο του τετραδίου στην πρώτη τάξη του Δημοτικού η φωτογραφία ακόμα της Λαπήθου, της Κερύνειας, της προδομένης μας αλήθειας.

Στον δικό μου τοίχο χαραγμένη η αλμύρα
τα στάχια της Μεσαορίας σε στάση προσευχής
το απλωμένο υφαντό του Κεφαλόβρυσου
το Θέατρο των Σόλων και η τραγωδία που ερμηνεύτηκε εκεί
Μη μου θυμώνεις Αμμόχωστος
Κρατήσαμε με τη μικρή μου αδελφή
Κομμάτι - κομμάτι τη θάλασσα
Φύλλο το φύλλο ανθισμένης μυγδαλιάς
Ύστερα μάς έβγαλαν τα καράβια έξω

*Η ταυτοποίηση σε μία κούτα. Μια εξορία η πληγωμένη μου πατρίδα και αυτή δε
συγχωρεί τα πληγωμένα δάκρυα. Η εισβολή είναι η σκλαβιά της ψυχής.
Άχνα, Επτακώμη, Παλαίκυθρο, Πυρόι, πώς έχουνε σκουριάσει τόσο τα μπαλκόνια;*

Εκείνο το δειλί
έκρυσπα την απόγνωση σε μία κούτα
Μισό αιώνα μουσκεύουμε το μαξιλάρι μας
Ένα παιχνίδι της μοίρας τόσα χαμένα παιδιά
Η σκέψη και μόνο με κολάζει
Μισό αιώνα ένα σωρό γιατί
Άχνα, Αχερίτου, Λευκόνοικο

*Έφυγες χωρίς ένα αντίο, τι να πω σ' αυτούς εδώ γύρω; Ο κρύος αέρας σαρώνει
τις ξεχασμένες ελπίδες στον λόφο της βροχής. Ο πόλεμος μαίνεται στις γειτονιές
του κόσμου.*

Είμαι ο ίδιος στρατιώτης
Δε με φοβίζει ο χρόνος, δεν τη φοβάμαι τη ζωή
Χρεώθηκα να γράψω κι εγώ ένα ρήμα, μια ευχή, μία τρέλα
σε σχισμένα караβόπανα
Στις σελίδες των βιβλίων κρύβαμε άνθη μυγδαλιάς
και γράφαμε το μέλλον μας απλόχερα στις γλάστρες

*Όταν τα φώτα θα έχουν σβήσει, η λάμψη των ματιών σου δε θα διαφέρει από το
φως των αστεριών. Θα ζεστάνει η μέρα, θα ημερέψουν τα βουνά αγαπημένη.
Είχαμε δώσει όρκο στο εκκλησάκι του Άη - Γιώργη.*

«Να τους κοιτάς τους αετούς
Στη συνάντησή τους κρύβεται η αλήθεια
Να τους κοιτάς τους αετούς
κυρά μου Ροδαφνούσα
Στα δύσκολα δεν υπάρχει δυστυχία»
Έλεγε πάντα ο παππούς και η γιαγιά

*Οχυρό της σκέψης τα βουνά και τα ποτάμια μας.
Καταφύγιο του μυαλού οι λίμνες, τα λαγκάδια, η ιστορία, οι άνθρωποί μας.*

Σκύρος, κυρά Καλή
Κύπρος, Αμμόχωστος και περιγιάλι
Ακοίμητη η σκέψη του νου και της ψυχής
Βελούχι, Σαλαμίνα, Χελιδόνα, Λάπηθος
Πάει καιρός
που πέφτανε στο ξύλινο παγκάκι
πέταλα ανθισμένης κερασιάς
και τα ζαρκάδια τρέχανε να ζευγαρώσουν
Κύπρος, Ελλάδα μου, πολλά τα χρόνια και χαθήκαμε

*Καθίσαμε στο Κεφαλόβρυσο. Έτρεμε η ανάσα της μέσα στο σκοτάδι. Μαζέψαμε
τα συναισθήματά μας, μια αγκαλιά νερό, τα πρωινά στον κήπο της γιαγιάς, τα
πεσμένα πλατανόφυλλα και την φίλησα στα μαλλιά.*

Απόψε, δε λέει να ξημερώσει
Ένα παιχνίδι, μια αλήθεια σε ένα γεμάτο ημερολόγιο
Τα πηγάδια στέγνωσαν, το νερό γλυφό
πρόσφυγες στον δικό μας τόπο
Γλυφάδα, Αυλώνα, Σούνιο
Σπαθαρικό και Μόρφου μου
διψάμε για αλήθειες, για δρόμους καθαρούς διψάμε

*Την αλήθεια την βρίσκεις σε ξεχασμένα μέρη.
Εκεί οι καρδιές ματωμένες ψελλίζουν ύμνους, αναζητούν την κάθαρση σε κάστρα
και εκκλησιές κλειστές όπου το φως και το θυμιάμα θα κοινωνήσουν το αύριο.*

Δεν έχουμε ακόμα φτάσει ως το τέλος
Από αύριο
τα σφάλματά μας θα γίνουν δύναμη και ζωή
Εμείς, μάνα Ελλάδα μου
θα ξημερώνουμε παρέα τα ηλιοβασιλέματα